

NESVARBU, KĄ MATAI, NESVARBU,
KĄ GIRDĖJAI, NETIKĖK NIEKUO...

LOVOJE SU MELAGIU

GREGG
OLSEN

BALTO

GREGG OLSEN

LOVOJE
SU
MELAGIU

Trileris

Iš anglų kalbos vertė
DAUMANTAS GADEIKIS

BALTO
Vilnius, 2020

Milžiniško Ramiojo vandenyno aštuonkojo *Enteroctopus dofleini* patelė yra klastingas padaras. Ji yra didesnė už patiną, medžioja tik nakties tamsoje. Ant kiekvieno iš aštuonių besiraitančių čiuptuvų turi daugiau nei po du šimtus siurbtukų, plaukia lėtai, grakščiai, tykodama savo grobio. Ji taip pat yra ir sumani. Geba išvaizda prisi- taikyti prie aplinkos, pakeisti spalvą bei raštą ir laukti aukos. Įkėlus gyvą aštuonkojo patelę į laivą, net ir suaugusią, ši sugebės išsprūsti ir pro pusės dolerio monetos dydžio skylę. Vieną didžiausių kada aptiktų individų, neįtikėtiną apie septynių metrų skersmens pabai- są, nardytojai sugavo prie vakarinės Hudo kanalo pakrantės netoli Livilopo, Vašingtono valstijoje, gilioje Sališo jūros įduboje, kurią vietiniai vadina Aštuonkojų įduba.

1 skyrius

ADAMAS

Laikau dukrą tvirtai apkabinęs, kad neprisiliestų prie dantytų žmonos sudaužytos vyno taurės šukių. Jos yra vienintelis apčiuopiamas įrodymas, kad nutiko kai kas baisaus. Šnopoudamas gaudau orą. Gervuogių spygliai, kabineši bėgant nuo paplūdimio plento link, apdraskė plikas rankas. Iš ilgų įbrėžimų sunkiasi kraujas, ir nors jų nebūtina sutvarstyti, kažkas vis tiek pasiūlo binto. Sėdžiu ant pusanatro metro aukščio sienelės, skiriančios lenktą paplūdimį nuo trijų man už nugaros esančių namelių, kažkas pečius apgaulbia antklode. Tai draugiškas gestas, todėl nesipriešinu, nors žinau, kad niekas nenumaldys mano drebėjimo. Akių nepakeliu. Sėdžiu ir svarstau, ar padariau visa, ką galėjau.

Visa, ką reikėjo padaryti.

Obrė mano glėbyje pasimuisto, savo rudomis akimis stebi įvykius.

Gretimame namelyje apsistojusi moteris su anūkais atvyko čia praleisti Atminimo dienos* savaitgalio. Ji kaip įmanydama stengiasi likti rami. Sakė savo vardą, bet esu toks sukrėstas, kad sunkiai sekasi įsiminti naują informaciją.

Moteris patapšnoja per petį.

– Adamai, gal man nusinešti Obrę pas save į namelį? – ji dirsteli į nuožulnią įvažą, vedančią prie namelių.

* Angl. *Memorial Day*. Atminimo diena JAV kasmet minima paskutinį gegužės mėnesio pirmadienį, siekiant pagerbti žuvusius karo lauke karius. (*Čia ir toliau – vertėjo pastabos.*)

Stovėjimo aikštelėn suka juodas visureigis, papuoštas aukso spalvos detalėmis. Atvažiavo Meisono apygardos šerifas.

Be akinių vaizdas liejasi, bet šiaip ne taip sugaunu moters žvilgsnį ir lėtai linkteliu.

– Atsiprašau. Pamiršau jūsų vardą.

– Teresa, – atsako.

– Teisingai. – Suimu Obrę už pečių. – Brangute, noriu, kad eitum su Teresa. Galėsi pažaisti su jos anūkais.

Obrė sutrikusi, persigandusi. Šis įvykis palietė ir ją.

– Noriu mamytės.

– Žinau, – atsakau. – Mes ją rasime. Būsiu čia pat. Gerai? Pabūsi tik minutėlę.

– Ryte pagaminome ledinukų, – taria Teresa.

Obrė atsisuka į malonią pagyvenusią moterį, bet netaria nė žodžio.

– Vyšnių punšo skonio, – priduria Teresa, anūką turinti moteris puikiai moka nukreipti trimetės dėmesį.

– Eik, nagi, eik, – pakartuju dukrytei. – Tėvelis ilgai netruks.

Mano mergytė pasisuka eiti su Teresa, o aš nuskubu prie visureigio, bėgte pasileidžiu per palei paplūdimio sienelę augančią veją.

– Ačiū Dievui, jūs čia! – šūkteliu pareigūnams. Balsas užlūžta, stengiuosi suvaldyti jausmus. *Turiu kalbėti aiškiai. Turiu papasakoti jiems viską, kas įvyko.*

Vyras ir moteris. Jis vyresnis, žilstelėjusiais plaukais, nešioja akinius siaurais rėmeliais.

Moterį atpažįstu. Ilgais plaukais, susiriūsi juos į kasą. Veidas išmargintas strazdanų.

– Li, – kreipiuosi.

– Adamai. Seniai nesimatėme.

Jos partneris, kuris prisistato esąs Zakas Monrouzas, smalsiai dirsteli į savo kolegę.

– Judu pažįstami?

Pareigūnė nenuleidžia nuo manęs akių. Prisiminusi senus laikus santūriai šypsosi, bet mūsų susitikimas nėra džiaugsmingas. O ar galėtų būti kitaip?

– Kartu užaugome, – taria. – Jis buvo geriausias Kipo draugas.

Kipas – vyresnis jos brolis. Kartu lankėme ir darželį, ir mokyklą. Jis įstojo į kariuomenę, taip ir negrižo iš Afganistano. Paskutinį kartą Li mačiau pamaldose už mirusįjį, kurias Hiusmanai surengė savo sūnui atminti. Pamenu, stovėjau Šeltono Biblijos bažnyčioje priešais parapijiečius, pasakojau, koks geras Kipas buvo žmogus („paskutinius marškinius... pažinojo visus... visada buvo pasiruošęs padėti“), nežiūrėdamas nei į jo tėvus, nei į seserį, nes nenorėjau apsisiverkti. Nemėgstu prarasti savitvardos. Stengiuosi būti tikras, kad kiekvienas mano veiksmas turi tikslą.

– Mažas tas pasaulis.

Monrouzas apsidairo.

– Girdėjau, tapai policijos pareigūne, – tariu.

Li žaliaakė. Štai į ką atkreipiau dėmesį.

– Esu detektyvė, – atsako moteris, ir visa mūsų neplanuoto susitikimo šiluma staiga išgaruoja. – Papasakok viską, kas įvyko.

– Privalome ją rasti, – išspaudžiu.

– Toks mūsų darbas, – taria Monrouzas. – Pasikalbėkime štai ten, – mosteli į saulės nublukintą kedro lentų terasą prie Glicinijos, namelio, kurį mudu su Sofija išsinuomojome ilgajam savaitgaliui.

* * *

Papasakaju pagrindinę informaciją. Savaitgalis prie Hudo kanalo buvo netikėtas. Sofija sakydavo, kad aš niekada neplanuoju šeimai nieko ypatinga, ir ji buvo teisi. Pamatęs straipsnį *Seattle Times*, prisiminiau tris su meile restauruotus trečiojo dešimtmečio namelius

netoli Lilivopo gyvenvietės. Ankstesni savininkai, mėgę sodininkystę, visus namelius pavadino gėlių vardais. Sofija dievino senus namus; štai kodėl pastaruosius penkerius metus gyvenome netvarkoje, tarp pjuvenų, restauruodami kavos rudumo 1922 metų medinį vienaukštį namą Sietle.

Dirsteliu į Li per nublukusį lauko staliuką. Ji kažką skrebena užrašų knygutėje.

– Maniau, kad būtų smagu. Maniau, turėsime progą atsipūsti, viską pamiršti. Skirti dėmesio šeimai.

– Ar turėjote kokių sunkumų? – klausia Monrouzas.

Papurtau galvą.

– Tik per daug darbo. Per mažai laiko tiesiog džiaugtis gyvenimu. Nieko rimtesnio.

Be abejo, *yra* ir daugiau. Kaip ir kiekvienoje santuokoje. Bet sėdėdamas su detektyvais žinau, kad visa tai neskirta kieno nors užrašų knygutei.

– Adamai, – taria Li. – Esu tikra, kad tau labai sunku. Papasakok mums viską, kas įvyko. Nepraleisk nė menkiausios smulkmenos. Detalė, tau galinti atrodyti nereikšminga, gali pasirodyti besanti raktas išsiaiškinti, kas pagrobė tavo žmoną.

– Ir kur ji yra dabar, – atsakau.

– Taip, – linkteli Li. – Kur ji yra dabar. Dėl to mes ir atvažiavome.

* * *

Penktadienį anksčiau ištrūkti iš darbo „SkyAero“ bendrovėje man nepavyko, nes direktorė buvo iki ausų užsikasusi kažkokiais lyderystės mokymais, dėl kurių neva turėjo išmokti efektyviau vadovauti mūsų komandai. Ji pareikalavo pasilikti ir užpildyti keletą pranešimų, kad pati galėtų mokytis, kaip padėti savo komandos nariams atrasti pusiausvyrą tarp gyvenimo ir darbo. Ironija neprasprūdo man pro akis.

Sofija su Obre sėdo į Sietlo ir Bremertono keltą ir į Glicinijos namelį atvažiavo pirmos, apie pusę šešių. Aš išvažiavau iš gamyklos Rentone, kurioje dirbau, pervažiavau per Takomos sąsiaurio tiltą, pro Belferą pasiekiau Lilivopą ir į namelį atvykau šiek tiek prieš aštuonias.

Viską, ką pasakoju, Monrouzas užsirašo, o Li klausosi.

– Ar kas nors matė, kaip atvažiavai? – paklausia ji.

– Nežinau, – atsakau. – Tikriausiai. Kai atvažiavau, Teresa – moteris, kuri dabar prižiūri Obre, buvo atsidariusi langus ir įsijungusi šviesas. Tikriausiai pastebėjo mane atvykus. Arba matė jos anūkai.

– O kaip kitas namelis? – paklausia Li.

Noriu pereiti prie įvykio, bet paklūstu jų nurodymams, norėdamas užtikrinti, kad nepraleisiu jokios smulkmenos.

– Vakar vakare mėlynu leksusu atvažiavo porėlė, – atsakau. – Bet aš su jais nesikalbėjau.

Monrouzas tai pasižymi.

– Dar kas nors? – klausia.

„Čia ne Didžioji centrinė stotis“, – pamanau. Bet garsiai to nepasakau.

– Pagyvenęs vyriškis vedžiojo šunį, – prisimenu. – Ryte lauke sukiojosi vaikai iš vieno toliau paplūdimyje esančių namų. Daugiau nieko. Bent jau kiek mačiau. Na, į žmones nesidairiau. Suprantate, čia atvažiavau pabūti su Sofija ir Obre.

Tariant Sofijos vardą balsas vėl užlūžta. Bandau susitvardyti.

Pasakoju, kad vos atvažiavęs užkūriau ugnį. Sofija buvo užsukusi į parduotuvę, nupirko sumuštinių ir porą didkepsnių. Išgėrėme po taurę vyno ir pasižiūrėjome vieną iš DVD įrenginyje namelių savi-ninko įrašytų filmų – daugiausia buvo vaikams tinkamų komedijų. Obrė užmigo apie devintą, Sofija ją paguldė. Netrukus, gal po valandos, nuėjome gulti ir patys.

Kitą rytą, sakau jiems, iškepiu vaflių.

– Obrės mėgstamiausių. Iš tiesų tai yra vienintelis patiekalas, kurį pagaminti man tikrai sekasi.

Išgirstu dukros juoką, pamatau, kad vyriausias Teresos anūkas vaizduoja Tarzaną: supasi ant iš storų virvių padarytų sūpynių, kurios kabo pririštos prie milžiniškos didžiosios tujos.

Monrouzas paragina tęsti.

– Ką veikėte toliau?

– Su Obre sėdau į valtį išmesti spąstų krabams, – sakau.

Obrė, apsilikusi ryškiai oranžinę gelbėjimo liemenę, laukė nesulaukė, kada išplauksime. Vanduo buvo glotnus it stiklas. Ne šiaip sau stiklas – kaip lygutėlis lango stiklo lakštas. Aiškinu jiems, kad visą rytą plaukiojome pirmyn atgal.

– Nieko ypatingo ar išskirtinio.

– Neskubėk, – taria Li. – Turime žinoti viską.

Pasakoju jiems, kad kol mudu su Obre irstėmės ir plušome su spąstais, Sofija skaitė romaną, gurkšnodama kavą iš puodelio, kuris vėliau virto taure ar dviem šardonė.

Spąstuose palikau masalo – jį atstojo kačių ėdalas. Maždaug kas pusvalandį juos patikrindavome. Nesiekiau žūtbut sugauti krabų, norėjau tiesiog smagiai praleisti laiką su Obre ir viską pamatyti dukros akimis. Ji viską darė pirmą kartą. Pirmą kartą irstėsi valtimi. Pirmą kartą pamatė žuvėdrą. Ruonį. Prisiminiau tuos laikus, kai plaukiodavau su tėvu. Jautėme ryšį ne tik su gamta, bet ir vienas su kitu. *Sudužęs laivas. Piratas. Kapitonas Ahabas.*

Li partneris paragina tęsti.

– Ir tada tai įvyko?

Jis mane erzina. Atrodo, lyg bandytų prigauti mane meluojant. Žinau, kad dirba savo darbą, bet dingio mano žmona. Galėtų parodyti bent šiek tiek užuojautos.

– Taip, – paantrina Li. – Ką pirmiausia pamatei ar išgirdai – iš ko supratai, kad Sofijai kažkas negerai?

Pats nustembu, kad prireikia susitvardyti. Nesu toks silpnas. Priverčiu nusiraminti ir papasakoju jiems, kas nutiko.

* * *

Nuo kranto mes nutolę maždaug šimtą metrų. Sofija perėjo nuo Glicinijos terasos prie storos betoninės paplūdimio sienelės, skiriančios smėlį nuo aukščiau augančios vejės. Knygą jau padėjo, bet vyno taurę nešasi su savimi. Prisėdusi pamoja mums. Obrė išgirsta į šiaurę nuo lenkto paplūdimio lojant šunį, tad imu irtis ton pusėn. Ji nori šuns, bet mudu su Sofija nenusileidžiame, priimsime į namus gyvūną nebent tik tada, kai baigsime remontą. Labiausiai prieštarauja Sofija, todėl stengiasi tempti laiką. Aš myliu šunis. Užaugau su auksaspalviais retriveriais. Tačiau Sofija ne itin juos mėgsta. Tai vienas iš kelių dalykų, dėl kurių išties nesutariame. Sofija yra iš tų moterų, kurios niekada nekeičia savo nuomonės. Nepalenkiamas jos pasitikėjimas savimi yra ir privalumas, ir trūkumas. Kai dėl ko nors abu sutariam, esam nesustabdomi. Bet kai mūsų planai ar mintys išsiskiria, laukia arši, sekinanti kova, kurios niekada nelaimėsiu. Per penkerius santuokos metus supratau, kad nesvarbu, koks tvirtas galiu būti darbe, namie nusileidžiu Sofijos ambicijoms, planams ir idėjoms. Taip elgiuosi norėdamas taikos. Nes ji man yra viskas.

Nepavykus surasti šuns, pradedam irtis namelio link, tik staiga išgirstu klyksmą. Jis nelabai veriantis, bet pakankamai šaižus, kad tuoj pat sužiurčiau į krantą. Pamatau žmoną besigrumiančią su vyriškiu. Vyno taurė nukrito ant žemės ir sudužo. Sofija šaukia ant vyro, bet aiškiai žodžių negirdžiu. Nuisisuku ir požuolius iš visų jėgų.

Priešais mane sėdinti Obrė mano, kad tai žaidimas. Sportuoju dukart per savaitę, bet valtis plaukia per lėtai, nors vandens paviršius lygut lygutėlis. Obrė pastebi mano iš siaubo išsiplėtusias akis, bet tai supranta savaip.

– Greitai! – šaukia dukrytė. – Greitai!

Sofija nėra stambi moteris. Permirkusi iki paskutinio siūlelio sveria 50 kilogramų. Bet ji stipri. Pralenktų mane bėgant maratona – jau yra tai padariusi. Vėl dirstelėjęs per petį nustėrstu – nepažįstamasis padaro neįsivaizduojama. Jis sugniaužia kumštį ir jai smogia. Sofija sukniumba ant žemės.

– Šikniau! – sušunku. – Neliesk jos!

Vis nepasiekiu kranto. Irkluoju. Persikreipus pasižiūrėti į Sofiją, vandenin nulekia akiniai. Iki šiol matęs aiškiai, dabar matau tik spalvų ir pavidalų maišalynę. Matau, kaip vyriškis pakelia Sofiją ir nusineša už Glicinijos.

Širdis, regis, tuoj iššoks iš krūtinės.

– Tu šūde! Stok! Palik ją ramybėje.

Obrė pagaliau supranta, kad čia ne žaidimas. Ji pravirksta. Noriu šokti iš valtės ir bėgti per seklumą gelbėti žmonos, bet negaliu palikti dukrytės plūduriuoti vandenyje. Trumpais gurkšniais ryju orą. Liepiu sau tvardyti. Dar dvidešimt metrų. Ir viskas.

– Padėkit! – šaukiu Chrizantemos, vidurinio namelio, mažiausio iš trijų, stovinčių priešais paplūdimį, pusėn. Vakar atvažiavęs mačiau jame degančias šviesas, bet vėliau nieko nesutikau.

– Kas nors padėkit! – rékiu visa gerkle. Manau, pakankamai garsiai, kad girdėtusi per audrą, juo labiau tykų rytą. – Kažkas pagrobė mano žmoną!

Šoku iš valtės, stveriu vis dar verkiančią Obrę ir užbėgu betoniniais laiptukais, vedančiais nuo paplūdimio į pievą. Pastatau ją ant žemės.

– Viskas bus gerai, – sakau dukrai. – Pasilik čia. Nejudėk. Gerai?

– Noriu mamytės! – šaukia ji.

– Žinau, – atsakau bandydamas nuraminti. – Aš taip pat.

Namelyje girdžiu balsus, todėl dingteli, kad galbūt man pasivaideno. Gal nuo vandens atsispindinti saulės šviesa sumaišė matytus vaizdus. Užbėgu terasos laipteliais, įlekiu į virtuvę, o tada į svetainę, pro kurios langus matosi Hudo kanalas ir kitoje jo pusėje spygliuočiais apaugusios kalvos.

– Sofija?

Aišku, tai televizorius. Sofijos nebėra. Rodo reklamą apie greitpuodį.

Pats jaučiuosi it greitpuodis.

Lėtai įkvepiu. Širdis, rodos, tuoj iššoks iš krūtinės. Ištiks širdies smūgis. Nugriūsiu ant senų eglinių grindų, kuriomis Sofija gėrėjosi ryte mums valgant vaflius. „Kas vyksta?“

Išėjęs lauk pamatau moterį su dviem vaikais, kaip tik grįžtančius iš kažin kokio pirmos dienos pusės nuotykių.

– Kažkas pagrobė mano žmoną! Skambinkite 911! Padėkit!

Moteris sugauna mano žvilgsnį, vienareikšmiškai sakantį, kad nejuokauju. Ji liepia berniukui ir mergaitei eiti į Chrizantemą, o pati siekteli mobiliojo.

Bėgdamas šūkteliu šunį vedžiojančiam senukui taip pat skambinti 911. Mobilusis ryšys čia tragiškas. Mano paties telefonas veikia tik ketvirtį laiko – ir niekada neveikia tada, kai labiausiai reikia.

Kaip kad šią minutę.

Užlekiu laiptais pro sūkurinę vonią, kur mačiau tamsų vyriškio pavidalą nešant žmoną. Bėgu, kiek įkertu. Esu aukštas, tad link kelio vedantį takelį gožiančios gervuogių šakos kabinasi man į rankas.

– Sofija! Sofija!

Nieko.

Kalvos viršuje nieko nematau. Anei ženkle jos. Ničnieko. Į mane atleikia sidabrinis „Honda Accord“, metuosi kone tiesiai jam po ratais, bet užuot sustojęs vairuotojas apvažiuoja ir parodo man pirštą.

– Eik šikt! Mano žmona! kažkas pagrobė mano žmoną!

Automobilis pradingsta, be akinių numerių neįžiūriu. Giliai įkvepiu ir nubėgu takeliu atgal prie namelio.

Viduriniame namelyje gyvenanti moteris prisistato esanti Teresa Dibli. Sako man, kad paskambino šerifui.

– Kas nutiko? – klausia.

– Nežinau, – atsakau. – Mudu su dukra tikrinome spąstus, žvilgtelėjęs į krantą pamačiau, kad žmona ginčijasi su kažkokiu vyriškiu, tada jis jai trenkė. Pastvėrė ją. Nusinešė. Pamečiau akinius. Aiškiai nemačiau. Ji buvo štai čia, – mosteliu į sudužusios taurės šukes, Sofija gėrė iš jos sėdėdama ant paplūdimio sienelės, skiriančios smėlį nuo aukščiau augančios vejės.

– Ar jūs taip pat gėrėte? – klausia moteris.

– Ne, – atšaunu.

Kodėl ji klausia manęs tokių dalykų? Visas tirtu. Trūksta oro. Esu priblokštas, bet ne girtas. Žinau, ką mačiau. Ar ką iš dalies mačiau. Nė kiek tuo neabejoju.

Kažkas pagrobė mano žmoną.

Jos akyse spinduliuoja rūpestis ir nerimas.

– Šerifas jau pakeliui, – pagaliau praneša.

Imuosi kamantinėti ją kaip liudininkę.

– Ar įvažiavusi ką nors matėte? Man regis, jis nusivežė ją keliu.

– Ne, – atsakė moteris. – Noriu pasakyti, nieko išskirtinio.

Prisimenu per televiziją matytas laidas apie pagrobimus. Kažin ar ši moteris galvoja tą patį. Žinau, kaip jie baigiasi, galbūt net dauguma. Prisimenu girdėjęs, kaip koks pakvaišėlis pagrobia merginą ar moterį, laiko ją nelaisvėje ir daro viską, ką tik sugalvoja tamsi jo fantazija.

- Turime ją rasti, – tariu.
- Netrukus atvažiuos policija.
- Gerai. Kada? Kur jie?
- Dispečeris sakė, kad artimiausias pareigūnas yra už dvidešimties minučių kelio.

Žvilgteliu į telefoną. Neįstengiu nuslėpti susierzinimo ir baimės. Iš pažastų ir smilkiniais ritasi prakaito lašai. Bandau suvaldyti kvėpavimą.

- Dvidešimt minučių yra tas pats kas valanda, – papurtau galvą. – Jis gali nusivežti ją bet kur. Aplink daugybę kilometrų tęsiasi miškas ir žvyrkeliai.

Teresa neatsako. Spėju, kad galvoja tą patį. Jau tiesia ranką, bet tuoj pat persigalvoja. Bandau ją paguosti.

- Viskas bus gerai, – kalbu. – Ją suras. Jai viskas bus gerai. Ji stipri. Labai stipri. Protiškai. Fiziškai.

Moteris šiek tiek pagyvėja, o iš gelbėjimo liemenės išsmukusi Obrė vėl atsiduria mano glėbyje, laikosi įsikibusi it spaustuvas. Laikau ją nekreipdamas dėmesio, kad kraujuojančios rankos dažo jos šviesiai mėlynus, šuniukais papuoštus „Lekuojančio patrulio“ marškinėlius rausvomis ir raudonomis dėmėmis. Norėčiau, kad ji būtų išsitepusi braškėmis, kurių ryte patiekiau prie vaflių. Mums stoviniuojant ir bandant įsisąmoninti, kas įvyko, prisiartina juodu labradoru vedinas vyriškis. Vyresnis, apie septyniasdešimties, kalba su silpnu, man nepažįstamu akcentu. Galbūt olandišku?

- Ar viskas gerai? – paklausia. – Išgirdau jus šaukiant. Paskambinau 911.

– Aš taip pat paskambinau. Šerifas jau pakeliui, – atsako Teresa Dibli ir linkteli mano pusėn. – Jis sako, kad kažkas pagrobė jo žmoną, – paaiškina, nenuleisdama akių nuo savo anūkų, stebinčių

įvykius nuo mažyčio namelio terasos. – Čia pat, – tęsia bandydama neparodyti nerimo. Jai nesiseka. – Iš šito paplūdimio!

– Ar ką nors matėte? – klausiu vyriškio.

Jis linkteli ir burbteli, koks esąs sukrėstas dėl to, kas įvyko, bet iš tiesų negirdžiu jo žodžių – akivaizdu, kad vyriškis matė mažiau už mane. Žmones traukia prie pavojų ir dramos – taip jie nori parodyti susirūpinimą, tačiau kartu tyliai džiaugiasi, kad ko nors panašaus nenutiko jiems. Įsivaizduoja, kad būdami šalia žmonių, kuriems nutiko kas nors blogo, bus išbraukti iš kokio nors Dievo ir likimo vedamo sąrašo.

Aš saugus.

Antrą kartą toje pačioje vietoje nelaimė nepasikartos.

Niekas manęs nenuskriaus.

Prašau, Dieve.

* * *

Baigęs pasakoti visas detales, giliai įkvepiu. Pareigūnai nesustoja. Toliau žarstosi klausimais, kamantinėja smulkmenų, kurios, turiau pripažinti, įvykių sukury susiliejo į miglą. Li prašo manęs likti ramiam, jiedu su partneriu toliau rašosi pastabas, kartkartėmis vis susižvalgo. Žinau, kad jiems tikriausiai dar neteko susidurti su panašia situacija.

– Privalome ją rasti, – pakartoju lūžinėjančiu balsu.

Li užverčia užrašų knygutę.

– Stengsimės, Adamai.

2 skyrius

LI

Kol Monrouzas dėl visa ko renka vyno taurės šukes, jei pasirodytų, kad ant jų yra Sofijos Vorner užpuoliko pirštų atspaudų, o specialistas ima Adamo kraujo mėginį, nes reikia palyginti su kraujo taškeliais ant duženų, aš, ieškodama įrodymų, apeinu jų namelį. Sofijai trisdešimt treji, lygiai tiek pat, kiek man. Ji – motina, skirtingai nei aš. Dirba „Starbuckso“ būstinėje Sietle, yra grafikos dizainerė, atsakinga už daugelį vidinių kavos milžinės reklamų. Sprendžiant iš Adamo pasakojimo, namuose bėdų nebuvo ir nėra jokių priežasčių manyti, kad jo žmona pažinojo savo pagrobėją ar kad kas nors norėtų ją pagrobti.

Saulė svilinte svilina. Brūzgynus kerta ir link kelio veda kietai suplūktos žemės takas. Palei taką auga paparčiai ir triliumai. Nematau jokių pėdsakų. Bet randu ženklų, patvirtinančių Adamo pasakojimą, kaip bėgant ieškoti žmonos jį apibraižė gervuogių šakos. Pasiekusi kalvelės viršūnę, atsisuku pasižiūrėti atgal. Didumą vaizdo užstoja namelis, bet matyti ruoželis kranto ir paplūdimio sienelė, ant kurios sėdėjo Sofija. Apsisuku ratu. Po kojomis randu ženklą, kad galbūt kažkas čia stovėjo ir stebėjo namelius apačioje. Paimu nuorūką ir nufotografuoju palaidą žvyrą prie takelio, vedančio į Gliciniją. Nežymios žvyro įspaudos byloja, kad čia stovėjo automobilis ar nedidelis sunkvežimis. Savaime suprantama, tiksliai pasakyti sunku. Kaip ir nuspėti, ar jis kaip nors susijęs su įvykiais paplūdimyje.

Su Monrouzu susitinku malksnomis dengtame vieno aukšto namelyje, kurio viena siena apaugusi didžiuliu it anakonda besiraitančiu vijokliu, violetiniais žiedais apsipylusiu namelio bendravardžiu.

– Kaip jis laikosi? – paklausiu.

Monrouzas gūžteli.

– Regis, visai nieko, turint omeny, kas nutiko. Ką nors radai?

– Nelabai. Nuorūką. Regis, ji ten gulėjo jau kurį laiką, – atsakau, vaikščiodama po namelį.

Virtuvės kriauklėje stovi dubuo, kuriame buvo maišyta vaflių tešla, ir keletas lėkščių. Ant spintelės patiesto popierinio rankšluosčio guli saujelė žalių braškių viršūnelių. Pro virtuvės langą matau terasoje sėdintį Adamą. Dukra susirangiusi jam ant kelių, prie ausies prispaudęs telefoną.

Monrouzas žvilgteli jų pusėn.

– Skambina žmonos tėvams.

– Nenorėčiau pranešti tokios žinios, – tariu.

– Neįsivaizduoju nieko blogesnio.

Nesiginčysiu. Kaip pasakojo Adamas, Sofija yra ryžtinga ir stipri. Jei ją pagrobė koks keistuolis, ji gali pabėgti. Bent jau taip tikiuosi. Prieš gaudama policininkės ženklelį mokiausi savigynos.

– Kas taip pasielgtų vidury dienos? – paklausiu.

– Koks nors beprotis, – atsako Monrouzas. – Sekė ją arba tiesiog rado progą ir nusprendė ją pasinaudoti.

Šalia svetainės yra miegamasis su dviaukšte lova. Apatinė lova sujaukta, burlaiviais išsiuvinėtas užtiesalas numestas ant grindų. Šalia pagalvių guli vaikiškas pliušinis gyvūnelis, kuris, kaip dabar žinau, yra „Lekuojančio patrulio“ veikėjas, tas pats pavaizduotas ir ant Obrės marškinėlių.

– Reikia pasikalbėti su mergaite, – sakau.

– Ji mažoka, – sudvejoja Monrouzas.

Per svetainę einame į didįjį miegamąjį. Šalia, kaip spėju, Sofijos rankinės pastebiu moteriškus akinius nuo saulės. Guli sau kaip sustabdyto gyvenimo kadras.

– Taip, – atsakau dairydamosi po patalpą. – Bet galbūt vis tiek pasakys ką nors naudingo.

Įėjus į miegamąjį pirmasis tai pastebi Monrouzas. Dešinė lovos pusė lygi, pagalvės tvarkingai sudėtos galvūgalyje.

– Atrodo, lyg būtų miegota tik vienoje lovos pusėje, – taria. – Šiek tiek keista.

– Netiki jo pasakojimu, – kalbu tarsi gindamosi, pati dėl to nustumu. Pažįstu Adamą Vornerį, bet ne taip gerai.

Monrouzas detektyvu dirba ilgiau už mane. Bet jis grįžo į departamentą po dvejų metų pertraukos, kurią padarė kilus problemų dėl alkoholio, galėjusių sugadinti jam gyvenimą. Mano partneris turi gerą nuojautą, bet ne visada su juo sutinku. Turiu ir savo nuomonę.

– Jo pasakojime yra kelios spragos, – sako.

– Kokios?

– Pavyzdžiui, sakė, jog neįstengė laiku pasiekti kranto, kad ją išgelbėtų. Už šimto metrų. Turint tokius raumenis? Iš išvaizdos atrodo, kad vyrukas daug laiko praleidžia sportuodamas. Manau, būtų galėjęs ją pasiekti.

– Nė nematė.

– Tiesa. Akiniai.

– Taip, jie nukrito.

Monrouzas nutaiso grimasą.

– Labai patogu.

– Irzti, nes likai be pietų.

– Tik šiek tiek pykstu.

Atsidūstu.

– Gerai. Pavalgysim vėliau. Nepamirškime, kad vadovaujamės įrodymais, o ne tavo pilvo užgaidomis.

Monrouzas patapšnoja sau per pilvą, kuris kabo išvirtęs per diržą kaip burė.

– Mėgstu savo pilvą.

Šypteliu jam. Jo pilvas tuščias.

– Beje, tokių pagrobimų tiesiog nebūna. Niekas negrobia žmonių priešais jų namus.

– Čia nėra kieno nors namai, – atsakau. – Nuomojamas vasarnamis. Laikinas. Žmonės atvažiuoja ir išvažiuoja.

Svetainėje dėmesį labiausiai patraukia paltų kabykla, papuošta iš medžio drožta meška, ir sofa su užtiesalu, dekoruota išblukusiomis džinsinėmis pagalvėlėmis. Ant sofos pamatau pledą.

Apeinu kambarį.

– Galbūt vienas jų miegojo čia.

– Turi omeny, lyg jie nesutartų ir jis meluotų?

Dėbteliu į Monrouzą.

– Turiu omeny tai, ką pasakiau. Nežinau kodėl. Kaip ir tu.

Namelyje įrengtas vonios kambarys yra stebėtinai erdvus prisiminus, kad pastatas statytas trečiajame dešimtmetyje. Ant kojelių stovinti vonia užima erdvę prie lauko sienos; likusią patalpos dalį užima tualetas ir dušas. Šalia kriauklės stovi pradarytas Sofijos kosmetikos krepšelis. Ant žalvarinių kablių prie durų kabo pora baltutėlių dar vis drėgnų rankšluosčių.

Eidamas lauk Monrouzas kyšteli galvą pro duris, už kurių maniau esant sandėliuką.

– Neblogai, – taria. – Pirtis.

– Nesu mėgėja, – atsakau.

– Ir sūkurinė vonia, – priduria. – Visai neatsisakyčiau pats čia apsistoti.